Η ΔΙΑΠΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 23ος — *Ἐν Ἀθήναις, 28 Μαΐου 1916* — *Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 26*

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΑΛΛΙΝΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια)

Τί ὡραῖα! Μὲ πόση εὐχαρίστησι ξαπλώθηκε στὸ μαλακὸ κρεββατάκι μὲ τὰ καθαρὰ σεντόνια, καὶ μὲ πόση ἀνακούφισι αἰσθάνθηκε τὸν ἑαυτό του μονάχο, ἥσυχο, μακρυὰ ἀπὸ τὸ οἰκτρὸ πλῆθος τῶν μεταναστῶν!..

Ἔπειτα ἐσυλλογίζετο καὶ τὴν Κολέττα. Θὰ ἐταξείδευε τώρα μὲ καλὴ συντροφιὰ κ' ἔβλεπε στὰ ὄνειρά του νὰ κυματίζουν τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ τῆς ἀδελφικῆς του φίλης.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ὁ μεγαλοκτηματίας Σούζας δ' Ἀλβαράδο

Τὸ ταξεῖδι τῆς «Γαλλίας» ἐξακολουθοῦσε χωρὶς ἐπεισόδια, μὲ τὴν ἴδια μοτότονη ἡσυχία.

Ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ ἠθοποιοῦ ἦταν οἱ σταθμοί. Ἔπιασαν πρῶτα στὸ Ντεκάρ, ἔπειτα στὸ Περναμπούκο, τὴν πρώτη πόλι τῆς Βραζιλίας. Καὶ τέλος στὴν Μπάχια. Ὁ Ἐρρίκος ἔβγαινε παντοῦ, καὶ μάλιστα μαζὶ μὲ τὴν Κολέττα καὶ μὲ τοὺς Ἀλβαράδους. Μὲ μεγάλη περιέργεια κ' εὐχαρίστησι ἔβλεπε τὴς καινούργιες αὐτὲς χῶρες, ποῦ θὰ τὴς θυμοῦνταν κατόπι πολὺν καιρό, γιατὶ ὅ,τι βλέπει κανεὶς ὅταν εἶνε παιδί, δὲν τὸ ξεχνᾷ εὔκολα.

Μολονότι εἶχε τώρα τὸ δικαίωμα νὰ τριγυρίζῃ μέσα στὸ πλοῖο ὅπου ἤθελε, ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ἀπέφευγε νὰ παρακλησιάζῃ τὴν Κολέττα, ἀπὸ φόβο μήπως αὐτὸ ἤθελε δυσαρεστήσῃ τοὺς Βραζιλιανούς, ποῦ τὴν εἶχαν πιὰ σὰν παιδί τους. Ὁ Ἀλβαράδο μάλιστα ἀγαποῦσε τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλὰς μὲ στοργὴ ἀληθινοῦ πατέρα. Ἦταν ἕνας μεσόκοπος κύριος, ψηλὸς καὶ χονδρός, βαθειὰ μελαχροινός, μὲ τὸ πρόσωπο ξυρισμένο ὅλο, κατὰ τὴν ἀμερικανικὴ μόδα, καὶ μὲ τὰ στακτερὰ μαλλιὰ κομμένα σχεδὸν σύρριζα. Γελοῦσε δυνατά, μιλοῦσε δυνατά, κι' ὅταν περπατοῦσε, μὲ τὰ πελώρια σκέλη του, τοὺς πλατεῖς του ὤμους καὶ τὴ φουσκωμένη του κοιλιά, ἔμοιαζε μὲ κινούμενο πύργο, ὅπως δὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ μεγαλοκτηματίαι τῆς Βραζιλίας, ἀπόλυτοι κύριοι ὁλοκλήρου στρατοῦ ἐργατῶν, γεωργῶν, ὑπαλλήλων, ποῦ τοὺς ἔχουν σχεδὸν σὰ σκλάβους, μολονότι ἡ δουλεία στὴ Βραζιλία κατηργήθη ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Δὸν Πέτρο τὸ 1889.

Συνηθισμένοι νὰ ζοῦν μέσα στὴν ἀπέραντη ἔκτασι τῶν ἀγρῶν ποῦ τοὺς ἀνήκουν, συνηθισμένοι νὰ προστάζουν καὶ ν' ἀκούγωνται χωρὶς τὴν ἐλαχίστη ἀντιλογία, οἱ πλούσιοι αὐτοὶ «φαζεντέροι» παίρνουν ὕφος ἀληθινῶν ἡγεμόνων.

Καὶ ὅμως ἕνας τέτοιος γίγας, κολοσσός, σὰν τὸν Σούζα δ' Ἀλβαράδο, εἶχε κατακτηθῆ ἀπὸ τὰ παιδικὰ θέλγητρα τῆς μικρῆς Κολέττας, ποῦ τὴν ἔλεγε παριζιάνικη κούκλα του, προσθέτων ὅτι δὲν ἐτολμοῦσε νὰ τὴν ἀγκαλιασθῆ, ἀπὸ φόβο μὴ τοῦ σπάσῃ.

Ἡ κυρία δ' Ἀλβαράδο ἦταν ὁ τέλειος τύπος τῆς βραζιλιανῆς γυναίκας, ποῦ τὴ βλέπεις πάντα γελαστή, ἥσυχη, ἥμερη, χωρὶς καμμιὰ θέλησι μπροστὰ στὴ θέλησι τοῦ ἀνδρός, τοῦ κυρίου της. Ἔπειτα τὰ αἰσθήματά τους συμφωνοῦσαν στὴν ἐντέλεια, γιατί κι' αὐτὴ ἐλάτρευε τὴν Κολέττα κι' ἄλλο δὲν ποθοῦσε παρὰ νὰ τὴν κάμῃ παιδί της, ἀφοῦ δὲν εἶχε ἄλλα παιδιά.

Ἡ πονηρὴ Κολέττα δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πόση γοητεία ἐξασκοῦσε στὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀνδρόγυνο. Εἶχε μιὰ μεγάλη δύναμι καὶ τὴ μετεχειρίζετο, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάνῃ καὶ κατάχρησι. Ἡ παραμικρή της ἐπιθυμία ἦταν διαταγὴ γιὰ τὸν πλούσιο Βραζιλιανό, ποῦ τὸν ἔλεγε κιόλα «μπαμπᾶ», ἐννοεῖται δὲ ὅτι τὸ πρῶτο πεῦ συλλογίσθηκε, ἦταν

«Τὰ δυὸ παιδιὰ ἄρχισαν νὰ ἐκτελοῦν δύσκολους χορούς....» (Σελ. 199, στ. β'.)

«Ποιός μποροῦσε νὰ ἀντισταθῆ ἐ ἕνα χαμόγελο τῆς χαριτωμένης Κολέττας;...» (Σελ. 199, στ. α'.)

νὰ μεταχειρισθῇ τὴ δύναμί της γι' ἀγάπη τοῦ Ἐρρίκου. Ἐλογάριαζε νὰ κάμῃ τοὺς θετούς της γονεῖς νὰ τὸν προσκαλέσουν στὴ φαζέντα τους καὶ νὰ τὸν γεμίσουν δῶρα καὶ χάδια σὰν αὐτή. Ὁ μικρὸς ἠθοποιὸς ὅμως ἔδειχνε μεγάλη ἐπιφύλαξι, κι' αὐτὸ ἔκανε τὴν καλλίτερη ἐντύπωσι στὸν Ἀλβαράδο.

«Γιὰ τὸν τόπο μας, τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν εἶνε καλό». (Σελ. 206, στ. β'.)

Πολὺ λεπτὸς ς' αὐτὰ τὰ ζητήματα, ὁ μικρὸς Δαλλινὺ ἐννοοῦσε ὅτι δὲν τοῦ ἐπετρέπετο νὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὴν Κολέττα, ἀφοῦ ἐπήγαινε νὰ πολεμήσῃ τὸν ἀδελφό της. Γι' αὐτὸ ἀπέρριπτε ὅ,τι σχεδὸν τοῦ ἐπρότεινε ἡ ἀδελφὴ τοῦ Ἀγκλάς, καὶ δῶρα, καὶ προστασίες.

Ἐπιτέλους ἡ Κολέττα τοῦ θύμωσε κι' ὁ θυμός της βάσταξε κάμποσες ἡμέρες. Σχεδὸν δὲν μιλιοῦνταν τὰ δύο παιδιά, ὅταν, ὕστερα ἀπὸ ἕνα θαυμάσιο ταξεῖδι, τὴν ὡρισμένη ἡμέρα καὶ ὥρα, τὸ ὑπερωκεάνειο ἔφθασε στὸ Ρίον-Ἰανέϊρο.

* * *

Ἐν' ἀπὸ τὰ ὡραιότερα θεάματα τοῦ κόσμου εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Βραζιλίας, ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸ βαπόρι ποῦ μπαίνει. Ὁ Ἐρρῖκος ὅμως δὲν εἶχε διάθεσι νὰ τὸ θαυμάσῃ. Ρωτοῦσε μόνο τὸν ἑαυτό του, σὲ ποιὸ ἀπὸ τὰ πάτασκρα ἐκεῖνα σπιτάκια, ποῦ ἀπλώνουνταν ἐμπρός του ἀμφιθεατρικῶς, εἶχε καταφύγῃ ὁ κακοῦργος... Ἀνυπόμονος τώρα ποῦ ἔφθασε τόσο κοντὰ στὸ σκοπό του, σουλατσάριζε νευρικὰ στὸ κατάστρωμα, μὲ τὴ μικρή του βαλίζα στὸ χέρι, περιμένων νὰ τελειώσουν ἡ διατυπώσεις ποῦ ἐχρειάζοντο διὰ νὰ ποβιβασθῇ. Κ' ἡ ἀγωνία του ἦτο μεγάλη τώρα ποῦ θάφτανε τὴν ἥσυχη, τὴν κανονική, τὴν εὐτυχισμένη ζωὴ τοῦ πλοίου, γιὰ νὰ ριφθῇ στὸν ἀγῶνα ὁλομόναχος, 'ς ἕνα τόπο ξένο καὶ ἄγνωστο...

Ἑτοιμάζετο τώρα νὰ καταιβῇ στὴν καμπίνα του γιὰ νὰ πάρῃ κάτι ποῦ εἶχε λησμονήσῃ, ὅταν, στὴν γωνία ἑνὸς διαδρόμου, βρέθηκε ἀντιμέτωπος μὲ τὴν Κολέττα.

Τὴν εἶχε ἀποχαιρετήσῃ προτήτερα, ἀλλὰ ψυχρὰ καὶ τυπικά, μπροστὰ στοὺς θετούς της γονεῖς. Καὶ τῆς Κολέττας ποῦ τῆς εἶχε περάσῃ ὁ θυμός, αὐτὸ δὲν τῆς ἄρεσε καθόλου. Ἔτσι, μόλις τὸν εἶδε, τὸν ἀγκάλιασε τρυφερὰ καὶ τοῦ εἶπε:

— Θὰ χωρισθοῦμε ποιὸς ξέρει γιὰ πόσον καιρό, καϊμένε Ρίκο!.. Ἀλλ' ἂν σοῦ χρειασθῇ ποτὲ καμμιὰ βοήθεια, θέλω νὰ μπορέσῃς νὰ μὲ βρῇς. Νά, πάρε τὴ διεύθυνσί μου.

Καὶ τοῦ ἔτεινε ἕνα ἐπισκεπτήριο μὲ τὴ διεύθυνσι τοῦ δ' Ἀλβαράδο.

— Ἀντίο, φίλε μου, καὶ καλὴ ἐπιτυχία!

— Καλὴ ἐπιτυχία καὶ σύ, Κολέττα. Ἂν καὶ γιὰ σένα, δὲν ἀνησυχῶ. Ξέρω ὅτι βρίσκεσαι σὲ καλὰ χέρια.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἡ γιγαντιαία σιλουέττα τοῦ Βραζιλιανοῦ φάνηκε στὸ διάδρομο, ποῦ τὸν ἔφραξε σχεδὸν ὅλο. Ἐπλησίασε τὰ παιδιὰ ποῦ συνομιλοῦσαν καὶ κτυπῶν φιλικά, ἀλλ' ἀρκετὰ δυνατά, τὸ μάγουλο τοῦ Ἐρρίκου, τοῦ εἶπε:

— Γιὰ τὸν τόπο μας, τὸ ἐπάγγελμά σου δὲν εἶνε καλό. Ἠθοποιός... δὲ βαριέσαι! Ἔλα καλλίτερα στὴ φαζέντα μου, νὰ σὲ μάθω νὰ καλλιεργῇς καφέ... Ἔρχεσαι; Σὲ παίρνω. Ἡ Κολέττα θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ἂν δεχθῇς.

Ὅσον ἐλκυστικὴ κι' ἂν ἦταν ἡ πρότασις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου, ὁ Ἐρρῖκος ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀπορρίψῃ, γιατὶ δὲν ἦταν ἐλεύθερος κ' εἶχε ἄλλους σκοπούς. Ἔσφιξε ὅμως τὸ χέρι τοῦ χοντροῦ Βραζιλιανοῦ μὲ τόση συγκίνησι, ὥστε συνεκινήθη κ' ἐκεῖνος· καὶ μὲ τὸ ἕνα του χέρι, χωρὶς μεγάλη προσπάθεια, ὑψώσας τὸν μικρὸ ὡς τὸ πρόσωπό του, τὸν ἐφίλησε καὶ εἶπε:

—Καϊμένο παιδί!.. Τί τρέλλα νὰφίνουν παιδιὰ σὲ τέτοια ἡλικία νὰ γυρίζουν τὸν κόσμο ὁλομόναχα!

Ἄφισε τὸν Ἐρρῖκο νὰ πατήσῃ κ' ἐξακολούθησε:

—Καὶ νάνε μάλιστα ἀκατάδεκτα καὶ νὰ μὴν ἔχουν στὴν τσέπη οὔτε δέκα ναπολεόνια, σὰν τὴν ἀφεντιά του!

Συγχρόνως, ὁ Βραζιλιανὸς ἔβγαλεν ἕνα φυλλάδιο ἐπιταγῶν, ἐσυμπλήρωσε μιὰ μ' ἕναν ἀριθμὸ καὶ τὴν ἔδωσε στὸν Ἐρρῖκο.

—Πάρε αὐτὸ τὸ τσέκ, νά! τοῦ εἶπε, σὰ νὰ τὸν ἔβριζε.

Κ' ἐπειδὴ ὁ μικρὸς ἐδίσταζε, τὸν ἐτράνταξε δυὸ-τρεῖς φορές, τοῦ ἔχωσε τὸ χαρτὶ στὴν τσέπη του διὰ τῆς βίας κι' ἀπομακρύνθηκε μὲ μεγάλα βήματα, τραβῶν καὶ τὴν Κολέττα, ποῦ ἦταν σκασμένη ἀπὸ τὰ γέλια μ' αὐτὴ τὴ σκηνή, καὶ γύριζε κάθε τόσο γιὰ νὰ βλέπῃ τὸν φίλο της καὶ νὰ τὸν ἀποχαιρετᾷ.

Ὅταν χάθηκαν στὴν ἄκρη τοῦ διαδρόμου τὰ χρυσᾶ μαλλιὰ τῆς μικρούλας, ὁ Ἐρρῖκος αἰσθάνθηκε πάλι ὅλη του τὴ μοναξιά... Εὕρισκε ὅμως παρηγορία, ὅταν ἔσφιγγε τὸ πορτοφόλι του μὲ τὴ διεύθυνσι καὶ μὲ τὴν ἐπιταγὴ τοῦ Ἀλβαράδο.

Ὕστερ' ἀπὸ μισὴ ὥρα, μιὰ ἀτμάκατος τὸν ἔβγαλε, μαζὶ μὲ μερικοὺς ἄλλους ἐπιβάτες τῆς «Γαλλίας», στὴν προκυμαία Φαροῦ.

«Ἐμπρός! συλλογίσθηκε, μόλις πάτησε τὸ βραζιλιανὸ ἔδαφος. Τὸ κυνήγι ἀρχίζει. Καὶ φυλάξου αὐτὴ τὴ φορά,

«Ἕνα πυκνὸ καὶ πολυθόρυβο πλῆθος...» (Σελ. 207. στ. α'.)

κύριε Ἀγκλάς, γιατὶ κάτι μοῦ λέει πῶς θὰ νικήσω. Ἡ τύχη δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶνε μὲ τὸ μέρος ἑνὸς παιδιοῦ, ποῦ πολεμᾷ νὰ ποκαταστήσῃ τὸν ἀθῶο πατέρα του».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Γίνου λοῦστρος.

Στὴν προκυμαία Φαροῦ, ὁ Ἐρρῖκος βρέθηκε στριμωγμένος μέσα ς' ἕνα πυκνὸ καὶ πολυθόρυβο πλῆθος, ποῦ τὸ εἶχε τραβήξῃ ἐκεῖ ἡ ἄφιξις τοῦ ὑπερωκεανείου.

Ἦταν ξεναγοί, ἀμαξάδες, πωληταὶ πορτολαλλιῶν κ' ἐφημερίδων, ὑπάλληλοι ξενοδοχείων, βαστάζοι, λοῦστροι, κ' οἱ περισσότεροι μαῦροι, ἀραπάδες λογῆς-λογῆς, ἀπὸ ἐκείνους ποῦ γυαλίζουν ὁλόμαυροι σὰν τὴν πίσσα, ὡς τοὺς μιγάδες, ποῦ τὸ πρόσωπό τους εἶνε σοκολατὶ ἀνοικτό.

Ὁ Ἐρρῖκος κατώρθωσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ ἐκείνη τὴν ἀνθρωπομάζα καὶ ἄρχισε νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους, μὲ τὴ βαλίζα

«Κάθε Βραζιλιανὸς ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτό του...» (Σελ. 207, στ α'.)

του στὸ χέρι, ποῦ τὸν ἐκούραζε πολύ. Ἔτσι, ἀφοῦ πέρασε ἕνα μικρὸ δρόμο ὅλο μαγαζιά,—τὰ περισσότερα μπακάλικα κ' ἐδωδιμοπωλεῖα,—βγῆκε σὲ μιὰ ὡραία λεωφόρο.

Ἦταν ἡ ἀβενίτα Ρίο Μπράνκο, ἡ πιὸ κεντρικὴ καὶ μεγάλη τῆς πόλεως, πλατιὰ σὰν τὴν Ἀβενὺ ντελ' Ὀπερὰ τοῦ Παρισιοῦ καὶ μακρυὰ πέντε ὁλόκληρα χιλιόμετρα!

Ζαλισμένος ἀπὸ τὴν κίνησι, ἀπὸ τὰ τράμ, τὰ μάξια καὶ ταὐτοκίνητα ποῦ περνοῦσαν ὁλοένα ἐμπρός του,—κ' εἶχε ξεσυνειθίσῃ, τόσες ἡμέρες στὸ πλοῖο,—ὁ Ἐρρῖκος ἐκάθησε ς' ἕνα πάγκο κ' ἐκύτταζε γύρω του μὲ περιέργεια. Τοῦ ἔκαναν προπάντων ἐντύπωσι τὰ ψηλὰ καπέλλα ποῦ φοροῦσαν οἱ κύριοι καὶ ἡ ὀμπρέλλες ποῦ κρατοῦσαν ἄντρες καὶ γυναῖκες, μικροὶ καὶ μεγάλοι. Ἀλλὰ δὲν ἤξερε, ὅτι κάθε Βραζιλιανὸς ποῦ σέβεται τὸν ἑαυτό του, δὲν βγαίνει ἔξω χωρὶς σκοῦρα ροῦχα, ψηλοκαπελλαδοῦρα καὶ ὀμπρέλλα τῆς βροχῆς. Μόνον οἱ ἀραπάδες φοροῦν ἄσπρα, μὲ ψάθινα καπέλλα, καὶ κρατοῦν ὀμπρέλλες τοῦ ἥλιου.

* * *

Ὕστερ' ἀπὸ τὴς πρῶτες αὐτὲς παρατηρήσεις, ὁ Ἐρρῖκος ἐσκέφθη, ὅτι ἔπρεπε νὰ βρῇ κατοικία, γιατὶ δὲν μποροῦσε βέβαια νὰ γυρίζῃ ὁλοένα στοὺς δρόμους. Ἐπῆρε λοιπὸν τὴ βαλίζα του, ἄφισε τὴν ἀριστοκρατικὴ ἐκείνη συνοικία καὶ, ἀπὸ ὡραίους πάντα δρόμους μὲ θαυμάσιες δενδροστοιχίες, ἔρθασε στὴ Λόπα, μιὰ συνοικία ὅπου, καθὼς τοῦ εἶπαν στὸ βαπόρι, μποροῦσε νὰ βρῇ δωμάτιο ἐπιπλωμένο, μὲ τροφὴ καὶ περιποίησι, χωρὶς νὰ πληρώνῃ πολλά.

Εἶδε τέλος ἕνα ξενοδοχεῖο μετρίου ἐξωτερικοῦ καὶ μπῆκε. Ἡ ξενοδόχα, ποῦ κουτσομιλοῦσε τὰ γαλλικά, τοῦ ἐζήτησε δέκα χιλιάδες ρέϊς τὴν ἡμέρα. Ὁ Ἐρρῖκος ὅμως δὲν ἐτρόμαξε πολὺ μ' αὐτὸ τὸν ἀριθμό, γιατὶ ἤξερε, ὅτι στὴ Βραζιλία τὰ χίλια ρέϊς (μιλρέϊς) εἶνε ἡ νομισματικὴ μονάδα τοῦ τόπου καὶ κάνουν περίπου ἕνα φράγκο κ' ἐξῆντα λεπτά. Ἀλλὰ κ' ἔτσι, ἡ τιμὴ ποῦ τοῦ ζήτησαν —δεκάξῃ φράγκα τὴν ἡμέρα,—τοῦ ἐφάνη ὑπέρογκη, προπάντων ἅμα εἶδε τὸ δωμάτιο ποῦ τοῦ ἔδειναν.

Ἦταν μιὰ μεγάλη σάλα μὲ πολλὰ παράθυρα καὶ μὲ ψηλὸ ταβάνι, ποῦ εἶχε ὅμως τρία σιδερένια κρεββάτια μὲ κουνουπιέρες. Ἐκπληκτος ὁ μικρὸς Γάλλος, ρώτησε γιατὶ τόσα κρεββάτια, ἀφοῦ δὲν τοῦ ἐχρειάζετο παρὰ μόνον ἕνα· ἡ ξενοδόχα ὅμως τοῦ ἐξήγησε, ὅτι μὲ τὰ λεπτὰ ποῦ θὰ ἐπλήρωνε, δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ τὸ δωμάτιο μόνος του.

Ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐνθουσιάσθηκε πολὺ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θὰ συγκατοικοῦσε μὲ ἀγνώστους· ἀποφάσισε ὅμως νὰ μείνῃ 'ς ἐκεῖνο τὸ ξενοδοχεῖο. Τοῦ ἄρεσε ἡ θέα ποῦ εἶχαν τὰ μεγάλα παράθυρα τοῦ δωματίου του. Ἔβλεπαν σὲ μιὰ ὡραία πλατεῖα δενδροφυτευμένη, καὶ 'ς ἕνα δρόμο ἀντίκρυ, ποῦ στὸ βάθος του ἐφαίνετο θάλασσα καὶ δάσος.

Στὸ Ρίο, τὸ δάσος εἶνε πανταχοῦ παρόν. Ὁλόγυρα στὴν πόλι, ποῦ τὴν περισφίγγει καὶ θὰ τὴν πλημμύριζε, θὰ τὴν κατέκλυζε, ἂν δὲν τὸ κρατοῦσαν σὲ ἀπόστασι· μέσα στὴν πόλι, ὅπου ἐπωφελεῖται ἀπὸ κάθε κῆπο καὶ ἀπὸ κάθε οἰκόπεδο γιὰ νὰ θεριέψῃ καὶ τέλος στὰ ἀπόπρημνα πλάγια, ὅπου δὲν μποροῦν νὰ κτίσουν σπίτια, καὶ ὅπου βασιλεύει ἀνενόχλητο: ψηλά, θαυμάσια δένδρα, σκεπασμένα μὲ κισσοὺς καὶ μὲ λουλούδια πολύχρωμα.

Ὁ Ἐρρῖκος λοιπὸν ἐγκατεστάθη στὸ καινούργιο του δωμάτιο, ἐτοποθέτησε τὰ πράγματά του κ' ἔκαμε τοὺς λογαριασμούς του. Εἶχε καμμιὰ πενηνταριὰ φράγκα σὲ γαλλικὰ νομίσματα καὶ τὸ τσὲκ τοῦ θετοῦ πατέρα τῆς Κολέττας. Τὸ τσὲκ αὐτό, ποῦ δὲν τὸ εἶχε κυττάξῃ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν παραζάλη του, ἦταν γιὰ τριακόσιες χιλιάδες ρέϊς, δηλαδὴ πεντακόσια περίπου φράγκα.

(Ἕπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΑ

XXXIX

Στὴν μπόρα ἐσέ, ὦ βαλανιδιά,
μπροστά μου καμαρώνω·
ἐσὲ χτυπάει κατάστηθα
κ' ἐγὼ λυγίζω μόνο·
σκυφτὸς ἐγὼ κι' ὁλόρθη ἐσύ...
Τί κι' ἂν θὰ πέσῃς τάχα;
Ὁ θάνατός σου εἶν' ἡ ἀστραπὴ
κι' ὁ κεραυνὸς μονάχα...

XL

Ἐμπρός; Ἀκόμη; Ἂς εἶνε! Ἐμπρός!
Ἀπέραντη εἶνε ἡ στράτα·
δάση τ' ἀγκάθια ὁλόγυρα,
πέτρες κι' ὀχιὲς γεμάτα...
Γιατί; Δὲν ξέρω τὸ γιατί.
Μονάχα, ὅς προχωρήσω!
θὰ ξεψυχήσω ἐπάνω τους,
μὰ δὲν θὰ γονατίσω!

XLI

Βάραθρο μαῦρο ὁ δρόμος μας
τριγύρω ὁ λεῖος γρανίτης·
καὶ 'στὰ ὑπερκόσμια βάθη του
μᾶς σέρνει ἕνας μαγνήτης,
ποὺ μ' ἕνα δρόμο ἀφάνταστο
πρὸς τ' ἄγνωστο μᾶς φέρει·
Ποιὸς κι' ἀπὸ ποῦ μᾶς ἔστειλαν;
Ποῦ πᾶμε;—Ποιὸς τὸ ξέρει!

XLII

Ἄλλοι ζητοῦν τὰ ὁλόφωτα,
τ' ἀπύθμενα παλάτια
τοῦ ἀστεροστόλιστου οὐρανοῦ,
μὲ τῶν φακῶν τὰ μάτια...
Γιὰ μένα φθάνει ἀστραφτερὸ
μικρὸ ἕνα φῶς κοντά μου:
πὼ ἀστέρι εἶνε 'στὰ μάτια μου
καὶ φάρος στὴν καρδιά μου...

XLIII

Ποῦνε ἡ γαλήνη ἡ ἀληθινή;
Στὶς μοναξιές; Στὰ δάση;
Στὸ σκυθρωπὸ φθινόπωρο;
Στὸ ἀπάγγειο ἀκροθαλάσσι;
Ὦ, εἶνε παντοῦ διαβατική,
παντοῦ περνάει καὶ σβύνει·
Μόνο σὲ μιὰ ἥσυχη καρδιὰ
αἰώνια εἶν' ἡ γαλήνη...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Η ΚΑΣΣΕΤΙΝΑ

ΑΣΤΥΚΟΜΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια)

—Ποῦ εἶμαι; ψιθυρίζει ὁ ἑκατομμυριοῦχος, φέρων τὴν χεῖρα εἰς τὸ μέτωπον, ὡς διὰ νὰ διώξῃ κανὲν κακὸν ὄνειρον.

—Ἐλεύθερος, μπαμπᾶ! κοντά μου! ἀνάμεσα σὲ φίλους! ἀποκρίνεται ἡ Νέλλη, ἀσπαζομένη τρυφερὰ τὸν πατέρα της.

—Κόρη μου! χρυσῆ μου Νέλλη!..

Σχεδὸν συγχρόνως, ὁ μαρκήσιος ἀνοίγει τὰ μάτια του καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπο ποῦ βλέπει, εἶνε ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν ἰδίαν ἀγωνίαν ἀνέμενε τὴν ἀφύπνισιν ἐκείνου, πρὸς τὸν ὁποῖον ἠσθάνετο τόσην ἀγάπην.

Ἀλλά... τί συμβαίνει;

Ὁ Μωρὶς κάμνει λάθος; Ἡ μεγάλη συγκίνησις τοῦ φέρει παραίσθησιν;..

Τοῦ ἐφάνη, ὅτι τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ μαρκήσιος τὸν ἔσφιξεν εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸν ἀπεκάλεσεν... υἱόν του!

Αὐτός; υἱὸς τοῦ μαρκησίου Ζὰν Δεριν ύ; Πῶς ἦτο δυνατόν;

Ὄχι, ὄχι, θὰ παρήκουσε...

—συμπίπτουν ἐντελῶς μὲ τὰς πληροφορίας, τὰς ὁποίας ἐφρόντισε νὰ λάβῃ ἐκεῖθεν ὁ Δεριν ύ.

Ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ δὲν εἶνε πλέον ὁ Μωρὶς Ζιλλάρ. Εἶνε ὁ μαρκήσιος Ροβέρτος Δεριν ύ, ὁ μόνος κληρονόμος τοῦ μαρκησίου Ἰωάννου Δεριν ύ, τοῦ πατέρα του.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ὁ Οὐίλλιαμ Χόλκερ καὶ ὁ πρῴην ντέτεκτιβ ἀργοῦν νὰ ἐπιστρέψουν, οἱ φίλοι των ἤρχισαν κάπως νὰ ἡσυχάζουν.

—Δὲν θὰ εἶμαι ἐντελῶς εὐτυχής, λέγει ἡ κυρία Χόλκερ, παρ' ἀφοῦ φύγωμε ἐπιτέλους ἀπὸ τὴν ἀπαισία αὐτὴ πόλι, ποῦ ἐνθυμίζει ς' ὅλους μας τόσο θλιβερὰ συμβάντα.

—Εἶμαι ἐντελῶς μὲ τὴ γνώμη σας, κύριε Βωτιέ, λέγει καὶ ἡ Νέλλη· τὸ νειρό μου θὰ ἦταν...

—Νὰ κατοικήσῃς στὸ Παρίσι; ἀστειεύεται ἡ μικροτέρα ἀδελφή της.

—Ναί, δὲν τὸ κρύβω... Τὸ νειρό μου θὰ ἦταν νὰ κατοικήσω στὸ Παρίσι.

—Μήπως καὶ ὁ κύριος Ζιλ... παρντόν, ὁ κύριος μαρκήσιος Δεριν ύ, ὁ Μωρὶς ἐπιτέλους, συμπληρώνει γελῶσα ἡ πονηρὰ Κολέττα, μήπως τυχὸν καὶ αὐτὸς ἐπίσης προτιμᾷ τὸ Παρίσι;

—Νομίζω ναί, ἀποκρίνεται ἡ Νέλλη, κοκκινίζουσα εἰς τὸν φανερὸν αὐτὸν ὑπαινιγμόν, διότι δὲν εἶνε πλέον μυστικὸν διὰ κανένα, ὅτι ὁ Μωρὶς καὶ ἡ Νέλλη εἶνε ἀρραβωνιασμένοι.

—Γιατί ἀργοῦν ἔτσι νὰ γυρίσουν; ἐξακολουθεῖ ἡ πρωτότοκος τοῦ ἑκατομμυριούχου, κυττάζουσα διαρκῶς ἀπὸ τὸ παράθυρον.

—Ὦ, ἐγὼ ξέρω τί συμβαίνει! ἀπαντᾷ ἡ Κολέττα· ὁ μπαμπᾶς καὶ ὁ μέλλων γαμπρός μου,—τί ἀστεῖο ποῦ μοῦ φαίνεται, νὰ λέγω ἔτσι τὸν Μωρὶς!—λεηλατοῦν πάλι τὰ μαγαζιὰ τοῦ Οὐέστ-Ἔντ. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ δὲν ἀγοράζει πιὰ μαργαριτάρια κι' ἄρισε τὴ μανία τῶν ταξειδιῶν, ὁ μπαμπᾶς βρῆκε ἄλλη δουλειά. Ἀγοράζει, ἀγοράζει διαρκῶς, τὰ πιὸ ἀπρόοπτα, τὰ πιὸ ἀφάνταστα, τὰ πιὸ ἀστεῖα πράγματα. Καὶ τὸ νοστιμώτερο εἶνε ἡ δικαιολογίες του. Ἂν τὸν ρωτήσετε: «Γιὰ ποιὸν αὐτὰ τὰ δυὸ ἄλογα;» θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ γελῶντας: «Γιὰ ἕνα παλιόπαιδο ποῦ γνωρίζω καὶ ποῦ μοῦ παίρνει τὴν κόρη μου χωρὶς νὰ θέλω.»—«Ἀμ' αὐτὸ τὸ ἠλεκτρικὸ κουπί; γιὰ τὸν ἴδιον εἶνε;»—«Ὄχι, αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιὰ τοῦ παλιόπαιδου».—Καὶ οὕτω καθεξῆς. Κάθε πρᾶγμα ποῦ ἀγοράζει, θὰ εἶνε ἢ γιὰ τὸ παλιόπαιδο, ἢ γιὰ τὴν ἀρραβωνιαστικιά του. Στοιχηματίζω, ὅτι ὁ ἀγαπητός μου μπαμπᾶς, αὐτὴ τὴ στιγμή, φιλονεικεῖ μὲ τὸ γαμπρό του, γιὰ νὰ τὸν κάμῃ νὰ δεχθῇ κάποιο δῶρο.

—Ἡ ἀλήθεια εἶνε, παρατηρεῖ ὁ μαρκήσιος, ὅτι ὁ κ. Χόλκερ παραχαϊδεύει τὸ γυιό μου, καὶ ἂν ἐξακολουθήσῃ ἔτσι, θἀναγκασθοῦμε νὰ τὸν θέκωμε δικαστικῶς ὑπὸ ἀπαγόρευσιν, ὅσον ἀφορᾷ τὰ περιττὰ καὶ ἀταίριαστα ἔξοδα.

—Ἀταίριαστα; ἐπιπλήττει ἐλαφρῶς ἡ μὶς Νέλλη. Μὰ ὑπάρχει δῶρο ποῦ νὰ μὴν ταιριάζῃ στὸ γυιό σας;

Ὁ εὐτυχισμένος πατέρας κυττάζει γελῶν τὴν κυρίαν Χόλκερ, ἡ ὁποία λέγει:

—Ἡ ἀγαπητή μου Νέλλη ἔχει δίκιο. Γιὰ ἕνα καλὸ παιδί, σὰν τὸ Μωρίς, τίποτε δὲν εἶνε πάρα πολύ. Καὶ σᾶς ἀπαγορεύω νὰ μοῦ πῆτε τὸ ἐναντίον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Μωρὶς Ζιλλάρ, μαρκήσιος Δεριν ύ

Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας, εἰς τὸ Βασιλικὸν Ξενοδοχεῖον, εἰς τὸ πολυτελὲς διαμέρισμα τοῦ ἑκατομμυριούχου, ἦσαν συνηθροισμένοι ὁ μαρκήσιος Δεριν ύ, ἡ κυρία Χόλκερ, αἱ δύο κόραι της καὶ ὁ ἀδαμαντοπώλης Βωτιέ.

Ὁ Μωρὶς καὶ ὁ Ἀμερικανὸς εἶχον ἐξέλθῃ μαζὶ καὶ τώρα τοὺς περιμένουν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Διὰ δεκάτην ἴσως φορὰν, ὁ μαρκήσιος διαβάζει εἰς τοὺς φίλους του τὰς μυστηριώδεις ἐκείνας ἐπιστολάς, ποῦ τοῦ εἶχαν κλέψῃ μὲ τὴν κασσετίναν.

Τώρα εἶνε ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι ὁ Μωρὶς Ζιλλὰρ εἶνε ὁ υἱός του.

Ὁ νέος ἄλλως τε φέρει, εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ λαιμοῦ, τὸ σημάδι ἐκεῖνο, τὸ τριφύλλι, ποῦ τοῦ εἶχε κάμῃ ἡ γυναῖκα, ἡ ὁποία τὸν ἀνέθρεψε· ὅλαι δὲ αἱ λεπτομέρειαι, αἱ ἀφορῶσαι τὴν διαμονήν του εἰς τὸ Στρεπᾶ,—λεπτομέρειαι, τὰς ὁποίας ὁ νέος ἐνθυμεῖται ἀκόμη ἀμυδρῶς,

—Τελοσπάντων, λέγει πρὸς τὸν μέλλοντα πενθερόν του, ἂν δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὰ γράμματα ἐκεῖνα θὰ ἐχάνοντο διὰ παντός, θὰ ἐκαίοντο στὴν πυρκαϊὰ τῆς ταβέρνας τοῦ Θωμᾶ, στὸ Τόουερ Χίλλ... Ὁ «καθηγητὴς» ὥρμησε μέσα στὴς φλόγες καὶ ἅρπαξε τὸν περίφημο φάκελλο. Αὐτὸς πάλι μοῦ τὸν ἔχωσε στὴ φόδρα τοῦ σακακιοῦ μου. Ἀπ' ὅλους ποῦ ἐγνώρισα στὸ Λονδῖνο, εἶνε ὁ μόνος ποῦ μοῦ ἔκαμε καλό. Γι' αὐτὸ ἤθελα πολὺ νὰ τοῦ δείξω τὴν εὐγνωμοσύνη μου...

—Πολὺ σωστό, πολὺ δίκαιο, ἀποκρίνεται ὁ κ. Χόλκερ, ποῦ ἄλλο δὲν κυττάζει καὶ αὐτός, παρὰ πῶς νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν ἀγαπημένον του Μωρίς. Θὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπό σου, θὰ τὸν ἀποπάρωμε ἀπὸ τὸν κύκλο του καὶ... ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὰ λοιπά.

Ἀλλ' ὁ «καθηγητὴς» δὲν εὑρίσκεται εὔκολα.

(Ἕπεται τὸ τέλος) Π. ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΣΚΥΛΟΣ ΘΕΑΤΗΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ἤμουν στὸ θέατρο. Εἶχα κάθισμα μπροστά, στὴν πρώτη σειρά, στὸ μεσιανὸ διάδρομο, ὅταν, ἀφῆσημένος μιὰ στιγμή, ἅπλωσα τὸ πόδι μου, ποῦ σκούνταψε 'ς ἕνα πρᾶγμα ζωντανὸ καὶ τριχωτό. Ἔσκυψα τότε καὶ εἶδα ἕνα μικρότατο σκύλο ποῦ στέκουνταν ἐκεῖ, δίπλα στὸν πάγκο καί, ὁπως ὅλοι οἱ ἄλλοι θεαταί, ἦταν γυρισμένος κατὰ τὴ σκηνή.

Δοκίμασα νὰ τὸν ξεκουνήσω μὲ μιὰ σπρωξιά, γιατί φοβήθηκα τοὺς ψύλλους του. Ὁ σκύλος ὅμως, ὄχι μόνο δὲν ἔφυγε, ἀλλὰ κάθησε κεφάλα στὰ πισινά του, γιὰ νὰντιστέκεται βέβαια στὸ σπρώξιμο καλλίτερα. Συμπέρανα τότε, ὅτι εἶχε ἰδιαίτερη προτίμησι γιὰ κείνη τὴ θέσι, τὸν ἄφισα στὴν ἡσυχία του καὶ σὲ λίγο τὸν ξέχασα.

Ἄξαφνα ὅμως, τὸν ἄκουσα νὰ γρυλλίζῃ ὑπόκωφα. Κύτταξα νὰ ἰδῶ τί ἔπαθε, ποιὸς τὸν πατοῦσε, ποιὸς ἤθελε νὰ τὸν ξετεπίσῃ, ἀλλὰ εἶδα ὅτι δὲν τὸν πείραζε κανείς. Εἶχε γρυλλίσῃ μόνο καὶ μόνο, γιατί ἕνας ἄνθρωπος, στὴ σκηνή, ὁ ἥρως τοῦ δράματος, ὕψωσε τὴ φωνὴ κι' ἀγριομίλησε στὴ γυναῖκά του. Ὁ σκύλος ὅμως δὲν ἔδειξε ἄλλα σημεῖα ἀνησυχίας. Ὁ καυγᾶς μεταξὺ τῶν συζύγων εἶχε μαλακώσῃ...

Ἀλλὰ σὲ λίγο τὰ ἴδια: νέος καυγᾶς, νέος γρυλλισμός. Ἄρχισε νὰ μ' ἐνδιαφέρῃ ὅσον σχεδὸν καὶ τὸ δράμα, ὁ τετράπους αὐτὸς θεατής, ποῦ τὸ παρακολουθοῦσε ὅπως καὶ 'μεῖς οἱ δίποδες... Τί περίεργο ποῦ μοῦ φάνηκαι! Προσέχων στὴ σκηνή, ἐπρόσεχα ὁλοένα καὶ στὸ σκύλο. Μοῦκανε μεγάλη ἐντύπωσι ἡ προσήλωσί του αὐτή, ἡ γεμάτη νοημοσύνη. Καθισμένος πάντα στὰ πισινά του, μὲ τὴ μυτίτσα ψηλά, μὲ ταὐτάκια ὄρθια, παρακολουθοῦτε ὅλα ὅτα γίνουνταν στὴ σκηνή,—καὶ μόνο 'ς αὐτή. Γιὰ τὴν πλατεῖα δὲν τὸν ἔννοιαζε καθόλου. Μόλις ἄνοιγε καμμιὰ χάρτινη πόρτα τῆς σκηνογραφίας, γύριζε ἀμέσως νὰ ἰδῇ ποιὸς θὰ παρουσιάζουνταν· κ' ἔπειτα τὸν κύτταζε μὲ περιέργεια, νὰ ἰδῇ τί θἄκανε καὶ τί θἄλεγε. Ἂν τυχὸν δὲν τοῦ ἄρεσε ἐκεῖνο ποῦ ἔκανε, ἢ τὸν ἐξάφνιζε ἐκεῖνο ποῦ ἔλεγε μὲ δυνατὴ φωνή, ἀπαντοῦσε μὲ γρυλλισμούς, μικροὺς ἢ μεγάλους, κατὰ τὰς περιστάσεις. Ἀλλοιώτικα κάθουνταν ἥσυχος καὶ φαίνουνταν νὰ διασκεδάζῃ πολύ...

Τὸν ἔκαμα γοῦστο μιὰ στιγμὴ ποῦ γρύλλισε πάλι, ἀλλὰ κόπηκε ἄξαφνα ἀπὸ μιὰ ἔκπληξι: Γιατί ὁ ἠθοποιὸς ποῦ εἶχε προκαλέσῃ τὴ δυσπιστία του μὲ μιὰ ἀγριοφωνάρα, ἔπεσε, εὐθὺς ἔπειτα, σὲ μιὰ πολυθρόνα, λιγωμένος ἀπὸ τὰ γέλια. Ὁ σκύλος σώπασε καὶ κύτταζε σὰ νὰ συλλογίζουνταν: «Καλέ, τί ἔπαθε αὐτὸς καὶ ξεκαρδίζεται ἔτσι;...» Ἀλλὰ ἦλθε καὶ στιγμὴ ποῦ γέλασαν μὲ τὸν σκύλο ὅλοι οἱ θεατί. Ἕνας ἠθοποιὸς ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ. Εἶχε μιὰ μεγάλη καὶ ὡραία τιράντα, ποῦ εἶς πολλὰ μάτια ἀνέβασε τὰ δάκρυα. Μόλις ὅμως ἐπρόφερε τὴν τελευταία λέξι κ' ἐπερίμενε πιὰ νὰ ξεσπάσουν τὰ χειροκροτήματα, ἀντήχεῖ ἄξαφνα ἕνα ἠχηρότατο: Γάαβ66! Οἱ θεαταὶ ἔβαλαν τὰ γέλια—καὶ φανταζεσθε πιὰ τὴ φούρκα τοῦ ἠθοποιοῦ...

Ἀλλά, δυστυχῶς γιὰ τὸ σκύλο, καὶ γιὰ μένα ποῦ διασκέδασα τόσο μαζί του, αὐτὸ δὲν ἦταν τὸ μόνο του κατόρθωμα. Τὸ δράμα δυνάμωνε ὁλοένα, οἱ καυγάδες ἔρχουνταν ἀλλεπάλληλοι, ἄντρες ἐμούγκριζαν, γυναῖκες οὐολιαζαν, κι' ὁ σκύλος, στὴν ἴδια πάντα θέσι, μὲ τὴν ἴδια προσοχή, νὰ παρακολουθῇ ὅλ' αὐτὰ τὰ ἀλλόκοτα πράγματα καὶ κάθε τόσο νὰ γρυλλίζῃ ἢ νὰ γαυγίζῃ δυνατά. Ὅλο τὸ θέατρο λιγώνουνταν ἀπὸ τὰ γέλια 'στὴς τραγικώτερες στιγμές. Εἶχε γίνῃ πιὰ σκάνδαλο. Κι' ἀπὸ τὴ σκηνὴ καὶ τὸ καφενεῖο ξαπολύθηκαν μὲ θυμὸ ὑπηρέτες, γιὰ νὰ σηκώσουν ἀπὸ κεῖ τὸν ὀχληρὸ γειτονά μου.

—Ὄξω, παληόκυλο!.. ὄξω!..

Τὸν ἔπρωχναν, τὸν κλωτσοῦσαν, κ' ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ,—δηλαδὴ ἔφευγε μιὰ στιγμὴ καὶ πάλι ξαναγύριζε,—τὸν πῆραν στὰ χέρια καὶ τὸν ἔβγαλαν στὸ δρόμο, ἐνῷ τσίριζε σὰν παιδὶ ποῦ τοῦ παίρνουν ἕνα παιχνίδι...

Ἀργότερα, βρῆκε ἀνοικτὴ τὴν πόρτα καὶ ξαναμπῆκε. Ἀλλὰ ἐνῷ ἐπλησίαζε γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι του, ἔπεσε ἡ αὐλαία. Τότε πιὰ ἔφυγε μονάχος του. Γιατὶ ἐνόμισε πῶς τὸ δράμα εἶχε τελειώσῃ, ἐνῷ θὰ παίζουνταν ἀκόμη δύο πράξεις. Τὸ κακόμοιρο τὸ ζῶο! Πῶς τὸ λυπήθηκα, ποῦ δὲν ἤξερε νὰ διαβάσῃ καὶ τὸ πρόγραμμα, γιὰ νὰ μείνῃ!..

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

α') Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βουλγαροφάγου Ἕλληνος

ΠΟ
ΒΕΡ ΔΑ ΒΡΥ
ΠΕ ΒΟΥ ΤΡΟΥ ΣΤΗ ΠΕ
ΛΙΣ ΞΕΛ ΛΑΙ
ΝΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων εὐρωπαϊκῶν πρωτευουσῶν.

β'.) Ἐσταυραφή

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΧΟΛΟΣΡΓ
ΡΣΙΦΟΥΟ
ΑΗΦΣΒΚΙ

γ') Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Rebus

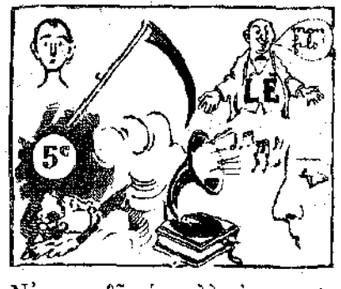

Νἀναγνωσθῇ μία γαλλικὴ παροιμία.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαρκιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνου δεκαλέπτου καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 24ου φύλλου

α'.) Ζαμπέζης, Νεῖλος, Γαμβίας, Ὀράγγης, Νίγηρ.—β'.) La patience vient à bout de tout,

Η ΨΥΧΡΟΛΟΥΣΙΑ ΤΟΥ ΝΤΟΜΑΤΑ

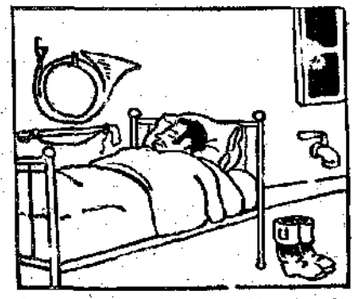

Μιὰ νύκτα, ἐνῷ ὁ κύριος Νεμρώδ ἀναπαύεται ἀπὸ τοὺς κόπους ὁλοκλήρου ἡμέρας κυνηγιοῦ, ὁ Ντομάτας, ὁ διαβόητος λωποδύτης (καὶ τὸν λέγουν ἔτσι, γιατί εἶνε κατακόκκινος σὰν ντομάτα), μπαίνει

στὸ σπίτι του, μὲ σκάλα, ἀπὸ τὸ παράθυρο. —«Μπράβο! συλλογίζεται μὲ χαρά. Αὐτὸς κοιμᾶται βαθειὰ καὶ ροχαλίζει. Θὰ τοῦ ἀδειάσω τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ καταλάβῃ τίποτα».—Κ' ἐνῷ ὁ κ. Νεμρώδ ἐξακολου-

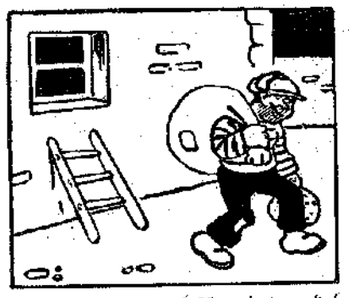

λουθεῖ νὰ ροχαλίζῃ, ὁ Ντομάτας μαζεύει ὅλα σχεδὸν τὰ σημνικά, κι' ὅ,τι ἄλλο καλὸ βρίσκει, τὰ κάνει μπόγο καὶ φεύγει, ἀπὸ κεῖ ποῦ μπῆκε.

Τὸ κόλπο πέτυχε. Ναί, ἀλλά...

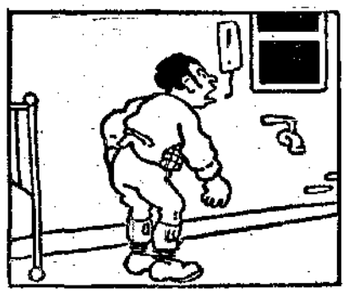

Ἀμ ἐξύπνισε ὁ κ. Νεμρώδ εἶδε τὴ μεγάλη κλεψιὰ καὶ συλλογίσθηκε μὲ τί τρόπο νὰ τσακώσῃ τὸν κλέφτη, ἂν τοῦ κάπνιζε νὰ ξαναπάῃ, γιὰ νὰ κλέψῃ καὶ τὰ

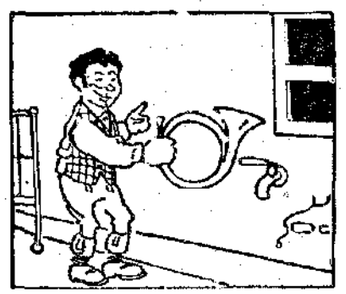

ἐπίλοιπα.—Ἔπῆρε λοιπὸν τὸ κυνηγετικό του κέρας, ἐτοποθέτησε τὸ στόμα του στὸ στόμα τῆς βρύσης, ἔδεσε ἕνα σπάγο στὸ ρομπινέτο καὶ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σπά-

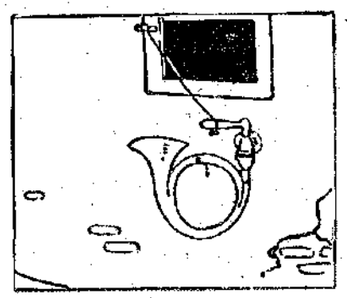

γου τὴν ἔδεσε στὸ παράθυρο, «Χά, χά! συλλογίζεται ὁ κ. Νεμρώδ κατευχαριστημένος. Ἂς κοπιάσῃ τώρα ὁ κύριος λοπο δύτης καὶ τὰ λέμε!»

Τὴ νύκτα, πράγματι, ὁ Ντομάτας ξαναπῆγε. Βάζει στὸ παράθυρο τὴ σκάλα κι' ἀνεβαίνει γιὰ νὰ τὸ ἀνοίξῃ. Ἀλλὰ μόλις κάνει νὰ σπρώξῃ τὴ γρίλλια, ὁ σπάγος τραβιέται, τὸ ρομπινέτο ἀνοίγει καὶ τὴν

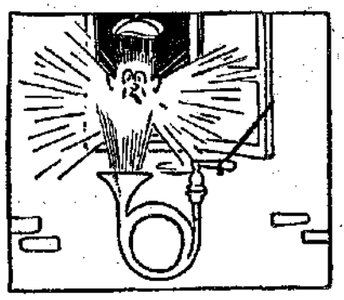

ἴδια στιγμή, τοῦ ἔρχεται κατάμουτρα ἕνα ὁρμητικὸ νερό, ποῦ σχεδὸν τὸν πνίγει. Νὰ μιὰ ψυχρολουσία ποῦ δὲν τὴν περίμενε! Αὐτὴ τὸν ξεσκοτίζει διαμιᾶς καὶ τὸν κάνει νὰ σκεφθῇ φρόνιμα, ὅτι τὸ καλλίτερο

ἦταν νὰ τοῦ δίνῃ. Κ' ἐνῷ ὁ Ντομάτας φεύγει σὰν τὴ βρεμένη γάτα, ὁ κ. Νεμρώδ τὸν βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ χαίρεται ποῦ ἐπέτυχε τὸ τέχνασμά του.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Πραγματογνωσία.

Ὁ Διδάσκαλος :—Τί καιρὸ κόβουν τὰ μῆλα;

Ὁ Μαθητής :—Τὸν καιρὸ ποῦ λείπει ὁ περιβολάρης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Δημοτικὸ Διαβολάκι

***

Μεταξὺ μικρῶν μαθητῶν.

—Αὔριο ἔχουμε ἀκδρομή!

—Θὰ πᾶμε στὸ Χαλάνδρι!

—Μὲ τὰ πόδια;

—Ἀμ τί, μὲ τὰ χέρια;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Στενημαχωτάκι

Ἐπίγραμμα εἰς τὸν *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*:

Μᾶς φθάνουν τόσα *ψίχουλα*
Ποῦ ἔστειλες ὡς τώρα.
Τούτέστι περιμένουμε
Κ' ἕνα κομμάτι... *κόρα*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Κλέφτικο Βόλι

***

Ὁ Διδάσκαλος, διὰ νὰ ἰδῇ ἂν προσέχῃ εἰς τὸ μάθημα ὁ πάντοτε ἀπρόσεκτος Γιαννάκης, τοῦ φωνάζει :

—Γιαννάκη! κλεῖνε καὶ σὺ τὴν προστακτικὴ ποῦ ἔκλεινε τώρα ὁ Γεῶργας.

Ὁ Γιαννάκης σιωπᾷ. Ὁ Γεῶργας ἀπὸ πίσω του τοῦ ψιθυρίζει :

—Λέγε!.. Λέγε λεγέτω!..

Κ' ὁ Γιαννάκης μὲ θυμό :

—Τί νὰ πῶ, ἀφοῦ δὲν τὸ ξέρω;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νεράϊδας τῶν Ἀνθέων

***

Ὁ Πετράκης βλέπει στὸ σπίτι τοῦ θείου του μίαν φωτογραφίαν τοῦ περιφήμου συμπλέγματος τοῦ Λαοκόοντος.

—Τ' εἶν' αὐτό; ἐρωτᾷ.

—Ὁ Λαοκόων μὲ τὰ παιδιά του, τὴ στιγμὴ ποῦ τοὺς σφίγγουν, γιὰ νὰ τοὺς πνίξουν, τὰ φείδια τῆς Ἀθηνᾶς.

Καὶ ὁ Πετράκης μὲ δυσπιστίαν :

—Κ' εἶχαν ὄρεξι νὰ φωτογραφηθοῦν σὲ τέτοια στιγμή;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεοντοκάρδου Λεοντίδα

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)

Τόμοι 8 (οἱ ἑξῆς : *5, 7, 15, 18, 19, 20, 21, 23*) πρὸς δρ. 1 ἕκαστος καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 1,10 διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, καὶ δρ. 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τόμοι 10 (οἱ ἑξῆς : *1, 4, 6, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24*) πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 8ος, 10ος, 13ός, 17ος ἐξηντλήθησαν.)

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1894-1915.)

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895 1896, 1897, 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται : Ἄδετος δρ. 3—Χρυσόδ. δρ. 6. Διὰ τὰς ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσ. 6,50. Διὰ τὸ ἐξωτερ. » 4.— » 7.—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχ. τελῶν : Ἄδετος δρ. *7*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

Τόμοι 10 : τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1915, ὧν ἕκαστος τιμᾶται :

Ἄδετος δρ. *8*—Χρυσόδετος δρ. *10*.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 24ην Μαΐου 1916.

Τὸ ἑξῆς σπουδαῖον μοῦ γράφει ὁ *Λοξασμένος Ρήνος*: «Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ σημειώσῃς τὴν Ἀλληλογραφία, ὅτι ἐμεῖς οἱ Πράκτορες τῆς Διαπλάσεως ἀγοράζομε τὰ φύλλα, ὅσο τὰ πουλοῦμε· δηλαδὴ 10 λεπτά. Κ' αὐτό, γιατὶ μερικοὶ ἀγοραστὰ ἰσχυρίζονται, ὅτι μᾶς τὰ δίνεις λιγώτερο, δηλαδὴ ὅτι κάμνομε ἕνα εἶδος ἐμπόριο, ἐνῷ ἀπενναντίας ζημιὲς ἔχομε μὲ μερικοὺς ποῦ δὲν πληρώνουν, μὲ ταχυδρομικὰ ἔξοδα καὶ ἄλλα. Ἀλλὰ τί μᾶς μέλει; Ἐκεῖνο ποῦ κάμνομεν, εἶνε ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὴν Διάπλασιν». Πολὺ σωστά! Αὐτὸ ἔπρεπε νὰ σημειωθῇ καλά, μολονότι τὸ λέγει καὶ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ξεσπαθώματος, ποῦ ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 15ον φύλλον.

Ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, ἕνας «τακτικὸς ἀναγνώστης» ἔγραψεν ἕνα γράμμα πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα. Τοῦ τὸ ἔδωσα, ἀλλὰ δὲν θὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, διότι δὲν εἶχε ὑπογραφήν. Καὶ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος, νὰ μὴν ἔχῃ. Ἀπορῶ πολὺ πῶς μερικοὶ γράφουν ἀνώνυμα γράμματα, ὅταν πρόκειται ἁπλῶς νὰ ἐκφράσουν μίαν γνώμην. Δὲν ἔχουν λοιπὸν τὸ θάρρος τῆς γνώμης των;

Τότε εἴμεθα σύμφωνοι, *Ἴρις*. Ἐγὼ ἐνόμιζα, ὅτι ἤθελες τὴν Σελίδα κομμάτι: πραγματικῶς; διὰ μεγάλου;· ἀλλ' ἀφοῦ εὑρίσκεις τέτοια αὐτὰ ποῦ δημοσιεύω συνήθως, δὲν ἔχω καμμίαν ἀντίρρησιν. Γιατὶ καὶ οἱ μικροὶ μποροῦν νὰ τὰ διαβάζουν, χωρὶς καμμίαν βλάβην.

Δὲν ἐχεις πολὺ ὀρθὰς ἰδέας εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα, *Κοσμοκράτορ*. Διὰ νὰ φθάσωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδος δὲν εἶνε καμμιὰ ἀνάγκη νὰ μαθωμεν νὰ ὁμιλῶμεν καὶ νὰ γράφωμεν ἀρχαῖα ἑλληνικά. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὴν γλῶσσάν της. Εἶνε ὡς νὰ ἔλεγες, ὅτι διὰ νὰ φθάσουν οἱ σημερινοὶ *Ἰταλοὶ* τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀρχαίας Ρώμης, πρέπει νὰ ὁμιλοῦν καὶ νὰ γράφουν λατινικά, καὶ ὄχι τὴν σημερινήν των γλῶσσαν, ποῦ ἐμορφώθη ἀφοῦ ἡ Ρώμη παρήκμασε. Καὶ ὅμως εἰς αὐτὴν τὴν γλῶσσαν ἔγραψεν ἕνας Δάντης, ὅπως εἰς τὴν ἰδικήν μας ἕνας Σολωμός.

Σοῦ ἐγκρίνω τὸ ψευδώνυμον, *Πρῶτε Σοσιαλιστά*, ἀλλὰ δὲν θὰ σὲ βοηθήσω νὰ κάμῃς σοσιαλιστικὸν σύλλογον ἀπὸ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως. Ὁ κ. Φαίδων σᾶς ἔγραψε περὶ Σοσιαλισμοῦ ἁπλῶς διὰ νὰ ἔχετε μίαν ἰδέαν. Ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Τὰ κοινωνικὰ ζητήματα,—ἐννοῶ ἡ δρᾶσις εἰς τὰ κοινωνικὰ ζητήματα,—δὲν εἶνε διὰ τὴν ἡλικίαν σας. Ἀφίστε τα διὰ τοὺς μεγαλητέρους.

Ὄχι, *Λαρισσαῖκον Ἀγκαθάκι*· κάθε τετράδιον Μ. Μυστικῶν εἶνε δι' ἓν ἄτομον, τὸ ὁποῖον ἀπαντᾷ εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις καὶ γεμίζει ὅλας τὰς σελίδας. Τὸ τετράδιον ποῦ ἀγόρασες, θὰ τὸ συμπληρώσῃς καὶ θὰ τὸ στείλῃς εἰς ἐκεῖνον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐζήτησες ἀνταλλαγήν, ἀφοῦ πρῶτα ἐκεῖνος σοῦ στείλῃ ἐν ἰδιόλον του, συμπληρωμένον. Ἐνδόσεις τώρα;—Σοῦ παρατηρῶ ὅμως, ὅτι δὲ αὐτὰ ὁ Ὁδηγὸς τὰ ἐξηγεῖ καλαρώτατα.

Ἡ Πατρὶς τῶν Ἡρώων μοῦ γράφει : «Ἐπανερχόμεθα, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσωμεν, εἰς τὸ γλωσσικὸν ζήτημα. Ἀλήθεια, δὲν ὑπάρχει ἄλλο θέμα, πλέον ἐνδιαφέρον δι' ἡμᾶς; Νομίζω, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰφίσωμεν τὴν λύσιν αὐτοῦ τοῦ ζητήματος εἰς τοὺς ἁρμοδίους».—Δὲν συζητοῦν τὰ παιδιὰ διὰ τὸ μέγα ζήτημα, ἀλλὰ διὰ μερικὰς λεπτομερείας· παραδείγματος χάριν, διὰ τὴν γλῶσσαν τῶν σχολικῶν ἐκθέσεων. Καὶ αὐτὸ πάλιν ἔτσι, διὰ νὰ.. ἐκθέτουν τὰς ἰδέας των, διότι οἱ μόνοι ἁρμόδιοι νὰ τὸ λύσουν, εἶνε οἱ καθηγηταί των. Ὅσον διὰ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα ἐν γένει, καὶ αὐτὸ πάλιν τὸ ἔλυσαν οἱ ἁρμόδιοι, δηλαδὴ οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ συγγραφεῖς μας. Εἰς τὴν ἄλλην σου ἐρώτησιν ἀπαντῶ ὄχι.

Μὲ πολλὴ μου χαρὰ ἐδιάβασα γράμμα σου, *Ἰτέα*, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Ἀλλὰ μὲ περισσότερη ἀκόμη θὰ σ' ἔβλεπα στὸ γραφεῖό μου, ἂν ἐπραγματοποιεῖτο αὐτὸ τὸ σχέδιο τοῦ ταξειδιοῦ. Ὁπωσδήποτε, τὸ καλοκαίρι ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα. Ναί, εἴδες τὶ παθαίνουν *ὅσα παιδιὰ «κάνουν τὸ λάθος»* καὶ μὲ ἀφίνουν, γιὰ νὰ πάρουν ἄλλο περιοδικό; Τὸ μετανοοῦν πολὺ γρήγορα, γιατὶ δὲν εὑρίσκουν παρὰ πράγματα «ἄνοστα καὶ ἀνήθικα». Καὶ μοῦ ξαναγυρίζουν.

Τρελλὴ Ξανθούλα, ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Συλλόγου σας. Φυσικά, ὅλοι οἱ λεγόμενοι Παπαδόπουλοι, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὸ ἐπώνυμον ἀρχίζει ἀπὸ *Παπα* (Παπαθεοδώρου, Παπαθεμητρίου κλπ) κατάγονται ἀπὸ παπάδες. Καὶ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διαπλάσεως ἐπίσης, ὁ πρόπαππος ἦτο Ἱερεύς.

Ἡ Ρεζενιά, μαθήτρια τῆς Δ' τοῦ Γυμνασίου, μοῦ γράφει : «Πλησιάζει ὁ καιρὸς τῶν ἐξετάσεων καὶ ἡ μελέτη πολλαπλασιάζεται. Δὲν ξέρεις λοιπὸν τὶ ἀξίζεις γιὰ μένα τώρα. Εἶσαι σὰν μιὰ ὅαση μέσα στὰ μαθήματα. Ὅταν κατρδιώνω νὰ κλέψω λίγα λεπτά, γιὰ νὰ σοῦ γράψω, ἔχω πανηγύρι»—Κ' ἐγώ, ὅταν διαβάζω τὰ ὡραῖα σου γράμματα. Τὸ γράψιμό σου δὲν μοῦ φαίνεται ἄοχημο. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε πολὺ καλλιτεχνικό, διαβάζεται ὅμως εὔκολα. Καλῶς νὰ ἔλθῃς σὰς Ἀθήνας. Σὲ περιμένω.

Ἐλεύθερα, *Φρίξε*, μπορεῖς νὰ πάρῃς αὐτὰς τὰς εἰκόνας. Ναί, τὰ ὄνειρα εἶνε συνήθως; αἱ ἐντυπώσεις τῆς ἡμέρας, ποῦ ἐπανέρχονται εἰς τὸν ὕπνον μας. Εἴδαμεν ἕνα πρᾶγμα, ἕνα πρόσωπον. ἠκούσαμεν μίαν εἴδησιν, ἐλάβαμεν ἕνα γράμμα, ἐσκέφθημεν διὰ μίαν ὑπόθεσιν, καὶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ὀνειρευόμεθα, ἀνακατευμένα. Ἀλλὰ ὑπάρχουν καὶ ὄνειρα ποῦ δὲν ἐξηγοῦνται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Εἶνε τὰ προφητικὰ ἢ μᾶλλον τὰ προαισθαντικά. Φαίνεται, ὅτι ἡ ψυχὴ ἔχει τὴν δύναμιν τῆς προαισθήσεως, ἡ ὁποία εἶνε ἰσχυροτέρα ὅταν κοιμώμεθα.

Ὡραία ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ σὲ ἑξῆς : *Ἀνθρειωμένος Κουραμπιές, Σκλαβωμένη Πόλι, Κυκλαμιά, Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος, Ἔξοδος τοῦ Μεσολογγίου* καὶ *Ρεμβώδης Σελήνη*. Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας των καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους διὰ τὰ καλὰ των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς : «Τετρασύλλαβα».—«Ἀνέκδοτον Φρειδερίκου»—«Σκλαγματιές».—«Ζήλεια».—«Οἱ Ἀθίγγανοι»,—«Ἡ βάρκα τοῦ ψαρᾶ».—«Τὰ δυὸ παιδάκια».—«Ἀπορίες».—«Ἀνέκδοτα».—«Ὁ ἀριθμὸς 15».—«Ὁ ἀριθμὸς 7».—«Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1916. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α' ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς Κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα : *Ἐλπὶς τοῦ Ἔθνους*, ἀ. (ΜΚ). *Ἅλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως*, ἀ. (ΕΠ). *Γερμανόπαις*, ἀ. (Ο.Μπ). *Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, ἀ. (ΑΒ). *Ὁ Πρῶτος Σοσιαλιστής*, ἀ. (ΠΚ). *Μικρὸ Σουλιωτόπουλο*, ὁ. (ΓΝ). *Ἀλήτης*, ἀ. (ΙΠ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀναλλάξουν :—ἡ *Ἐλπὶς τῆς Ἑλλάδος* (0) μὲ *Λευτεριὰν στοὺς Σκλάβους*, *Ἴριδα*.—ὁ *Ἕλλην Καβοῦρ*, (0) μὲ *Βόρειον Σέλας*, *Βοσκοπούλαν Ἄλπεων*, *Λάκρυ Χαρᾶς*, *Δαφνοστεφῆ Κυανόλευκον*, *Δάφνην*, *13 Μαΐου 1915*, *Εὔαν*, *Ἔνδοξον Σπάρτην*, *Ἐλπίδα Ἑλλάδος*, *Ἐσμεραλδαν*, *Ἐρείκην*, *Ἑλληνικὴν Καρδιάν*, *Ἑλλάδα Ἡρώων*, *Ζωνάρεαν*, *Ζακυνθινὴν Ναυτοπούλαν*, *Ἡρωΐδα* : (*Ἀκροκεραυνίων*, *Παρισίων Μπιζανίου*, *Ἑλληνοπούλαν*,) *Ἠπειρωτικήν* : (*Ψυχήν*, *Δόξαν*, *Μοῦσαν*, *Δάφνην*, *Καρδιάν*, *Αἴγλην*,) *Θηλυκὸν Διάβολον*, *Θυλικὴν Παμβότιδα*, *Ἴτέαν*, *Ἰδιότροπην*, *Ἰδιότροπην Ξανθούλαν*, *Κυκλαμιάν*, *Κόρην τῶν Κυμάτων*, *Κάκιαν*, *Κόρην Ἴδης*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Κόρην Ναυτικοῦ*, *Κερκυραϊκὴν Χλόην*, *Κάρμεν*, *Κατσικάκι Ψαρῶν*, *Λύραν Σαπφοῦς*, *Λιγερήν*, *Μιρέλλαν*, *Μυρσίνην*, *Μαχμουρλοῦ*, *Μάγκαν Παρισίων*, *Μυστηριώδη Ἀμαζόνα*, *Νῆσον Ἀνθέων*, *Νεράϊδαν Γαλιοῦ καὶ Βοσπόρου*, *Νηνεμίαν*, *Νύφαν*, *Ναυτοπούλαν Ἰονίου*, *Νύμφην Αἰγαίου*, *Ξενιτευμένην Πριγκηποπούλαν*, καὶ *Κορφιατοπούλαν*, *Ποιήτριαν Σαπφώ*, *Πόθον Πατρίδος*, *Παχριωτικὸν Παλμόν*, *Πλανῆτιν*, *Ρεζεντᾶ*, *Ραψωδίαν Λίσα*, *Ροδοστεφανομένην Ἄνοιξιν*, *Ρεμβώδη Σελήνην*, *Ροδοκαίαν Ἑλληνοπούλαν*, *Σπίθαν*, *Σύμβολον Ἐλευθερίας*, *Τρελλὴν Ξανθούλαν*, *Τρελλὴν Κορφιατοπούλαν*, *Τόσκαν*, *Τριανταφυλλάκι*, *Τρελλὴν Νεόνητα*, *Ταραντίδα*, *Τρισεύγενην*, *Φαληριώτικο Ζιζάνιον*, *Φιλελεύθερην Κερκυραίαν*, *Χρυσὸ Συνεφάκι*, *Χαμόγελο Νίκης*, *Χιακὸν Ἀστέρα*, *Χωριατοπούλαν*, *Χρυσανθὴν*, *Χρυσαλλίδα*, *Χρυσόστεπτον Νίκην*, *Ὡραίαν Κέρκυραν*, *Παρθένον Ἀσσῶν*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν*, *Ἀκτήν*, *Ἅλς*, *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον*.—ἡ *Ξενιτευμένη Κορφιατοπούλα* (0) μὲ *Μαρκησίαν τῆς Χάριτος*, *Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*, *Στενημαχωτάκι*, *Χάριν*, *Εὔαν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἡρωΐδον Σοῦλι* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ναί, τὸ ψευδώνυμόν σου ἰσχύει μέχρι τέλους Νοεμβρίου) *Διάβολον Γιαννιώτην* (πολὺ εὐχαρίστως· θὰ τὰς κρυπτῶ) *Ναυτάκι τῶν Σπετσῶν* (τὸ ξεύρω· μετὰ τὰς ἐξετάσεις νὰ σὲ ἰδῶ·) *Μιρέλλαν* (μετάφρασίς σου ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ διὰ τὸν Διαγωνισμὸν δὲν ἐλήφθη· δι' αὐτὸ δὲν ἀνεφέρθη εἰς τ' ἀποτελέσματα·) *Μίαν Τρελοῦλαν* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· εὐχαριστῶ πάρα πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα!) *Μεσσηνιακὴν Ἀκτὴν* (ἐλήφθη· μὴν ἀνησυχῇς·) *Αἰολικὴν Κιθάραν* (ἔστειλα· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἥρωα τῆς Κλεισόβης* (ἔστειλα·) *Ἡρωΐδα τῶν Ἀκροκεραυνίων* (ἔστειλα·

εὔχομαι ἐπιτυχίαν εἰς τὰς ἐξετάσεις·) *Γυθειωτάκι* (πολὺ καλὰ τὰ Μικρὰ Μυστικά σου· κάμνω ὑπομονὴν ὡς νὰ τελειώσουν αἱ ἐξετάσεις, διὰ νὰ μοῦ γράφῃς συχνότερα·) *Τιάρκον* (ἔλαβι, εὐχαριστῶ·) *Χρυσαυγὴν* (ἔλαβα·) *Γερμανόπαιδα* (τὸ ψευδώνυμον ἐγκρίνεται· ἔχει καλῶς·) *Μικρὸ Σουλιωτόπουλο* (ἐλήφθησαν·) *Δάφνης Στέφανον* (εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον ποῦ τελειώνει ἡ «Κασσετίνα», θὰ σᾶς πῶ τί μυθιστόρημα θὰ δημοσιεύσω κατόπιν·) *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* (χαίρω ποῦ εἶσαι τώρα καλά·) *Ἕνα Σαμιωτόπουλο* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ·) *Ὡραίαν Γαλάτειαν* (ἔχει καλῶς·) *Ἰδιότροπην Ξανθούλαν* (ἔστειλα·) *Τραγοῦδι τῆς Λευτεριᾶς, Πόθον τῆς Πατρίδος* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *23ην Μαΐου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 156ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Ἀπριλίου—Ἰουλίου

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 17ης Ἰουλίου. Ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῆ.

323. Λεξίγριφος

Ἀπόρησα πῶς βρέθηκε
Προφήτης ἐμπροστά μου
Κ' ἐνόμισα ὅτι, φίλοι μου,
Δὲν ἤμουν στὰ σωστά μου·
Ἀλλὰ μοῦ εἶπε κάποιος:
—Δὲν εἶνε δὰ καὶ θάμμα:
Ἐκάθηκε κάτι γλυκὸ
Μ' ἕνα τῶν Γάλλων γράμμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου Εὐζώνου

324. Μεταγραμματισμός

Τὴ Σιβηρία βρέχουν τὰ νερά μου.
Ἂν τώρα ἕνα γράμμα μοῦ ἀλλάξῃς,
Ἕνα ἐρωτικὸ νὰ σέρνεται κεῖ-χάμου
Θὰ ἰδῇς ἐξαφνικὰ καὶ θὰ τρομάξῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φειδίου

325. Στοιχειοτονόγριφος

Μιᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου
Τὸ κεφάλι ἐὰν ἀγάλῃς
Καὶ τὸν τόνον κατεβάσῃς,
Κινητήριον μεγάλην
Δύναμιν θενὰ θαυμάσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηριώδους

326. Κεκρυμμένον καὶ ἀντεστραμμένον Κυβόλεξον

1.—Εἶδα τὰ γενναῖα τέκνα τῆς Πατρίδος.
2.—Ἡ σάλα αὐτὴ εἶνε μεσημβρινή.
3.—Ἡ φατρία τῶν ἀντιθέτων ὑπεχώρησε.
4.—Ὁ Ἄρης ἄλλοτε ἦτο θεός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀκτῆς

327. Ἀστήρ

* * * Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
* * * μάτων οὕτως, ὥστε
* * * Ε * * * νὰ ἀναγινώσκωνται: κα-
* * * θὼς μία τῶν Μοι-
* * * ρῶν, ὁριζοντίως Τιτάν,
* * * διαγωνίως δὲ πτηνὸν
καὶ ποταμὸς τῆς Ἰταλίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ὡραίας Γαλατείας

328. Ἐπιγραφή

Α Α Σ Ι Σ Ε
Π Ρ Ο Ν Π Ι
Α Ε Κ Ο Ε Ν
Ι Τ Ι Ν Ρ Ε
Δ Ο Δ Θ Ι Τ
Η Ι Α Ρ Ω Ο

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνδρ. Σπ. Λιβαδᾶ

329—333. Φωνηεντόγριφος

Τῇ προσθήκῃ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνήεντος, ἐπαναλαμβανομένου τρὶς εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι σειρῶν συμφώνων, τῶν ὁποίων ἡ τάξις δύναται νὰ μεταβληθῇ, νὰ σχηματισθοῦν:

1, Εὐρωπαϊκὴ πρωτεύουσα· 2, Πορθμός· 3, Μέγα ἄγαλμα· 4, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 5, Φυτόν.

ρπντ - σπβρσ - κλσσσ - μδσκ - κκρσ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Κυανολεύκου

334. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τὰ ἀρχικά των νὰ σχηματίζουν ἀρχαῖον ἥρωα:

Ἄγριος, καθαρός, νόστιμος, ζημία, ἀφίνω, νίκη, εὐρύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄνθους τῶν Λειμώνων

335. Ἐλλιποσύμφωνον

ηει - νοα - οειει - οιη - α - η - υη - αι - ο - εο - αραο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐθνικοῦ Ὀνείρου

336. Γρῖφος.

λουλουλον λον
λουλουλον λον λον
ὥρα λον λον λον
λον λον λον
λον λον λον
λον λον λον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 11 καὶ 12.

125. Τατοῖον (τά, τό, ἴον.)—126. Κρανίον-Θρανίον.—127. Βόλος - ὅλος - Φύλος.—128. Ὁ Ὥρος, ἡ ὥρα.

129. Δ Ι Ο Τ Ι
Ι Ν Δ Ο Σ
Ο Δ Ο Υ Σ
Τ Ο Υ Τ Ο
Ι Σ Σ Ο Σ

130-132. 1. Τὸ ρῆμα εἶνε μέρος τοῦ λόγου. 2. Ὁ Ὀρφεὺς ἔπαιζε τὴν λύραν. 3. Τὸ ἀντίθετον τῆς ἀνατολῆς εἶνε ἡ δύσις.—

133. ΘΕΡΟΣ - ΕΛΕΝΗ (ΘΕός, ΕΛλάς, ΡΕι, ΟΝομα, ΣΗστός.)—134. Κάμε τὸ καλὸ στοῦ διαβόλου τὸ χωριό.—135. *Ἤν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς* (Ἡ Νίλη - ὅ; ἐπὶ δύς μαῖς).

136. Ἱπποπόταμος (ὑπό, ποταμός.)— 137. Ἰσλανδία-Ἰρλανδία.—138. Ὕδρο-βοῦς.—139. Πήλιον.

140. Α Ε Α
Α Υ Ι
Φ Γ Γ
Α Α Χ Ε Σ Ι Σ
Β Ν Ι
Α Ι Ο
Ε Α Σ

141. *Κρεῖττον σιγᾶν ἢ ἥττονα σιγῆς λέγειν* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐξ ἀριστερῶν κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω ἐναλλάξ·)—142. ΒΥΡΩΝ (Βωδός, Ὑποχωρῶ, Ράπτω, Ὥριμος, Νίκη.) — 143. Ἐπιμελοῦ καπίαζε ἐν ὅσῳ εἶσαι νέος.— 145. Πλείονος καρποῦ, πλείονα κέρδη.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΣ'—128]

Ἐνιτευμένην Κορφιατοπούλαν: Χρόνια πολλὰ καὶ εὐτυχισμένα διὰ τὴν ἑορτή σου.—Ἡρωΐς τῶν Ἀκροκεραυνίων.

[ΙΣ'—129]

«ΕΔΩ Η ΝΙΚΗ»

Ἱδρύθη ἐν Κερκύρᾳ σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «***ΕΔΩ Η ΝΙΚΗ***», σκοπὸν ἔχων τὴν εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ τὴν ψήφισιν τῶν ὡραιοτέρων ψευδωνύμων κατὰ τὸ δημοψήφισμα.—Συνδρομὴ μηνιαία 25 λεπτά.—Ζητοῦνται δραστήριοι ἀντιπρόσωποι· ἀλλὰ μόνον δεσποινίδες.

Πρόεδρος: ***Μία Τρελλούλα.***—Ἀντιπρόεδρος: ***Ἐσμεράλδα.***—Ταμίας: ***Τρελλὴ Ξανθούλα.***—Γραμματεύς: ***Ἀφελὴς Ξανθούλα.***—Σύμβουλοι: ***Ροδοστεφανωμένη Ἀνοιξις, Φιλελεύθερη Κερκυραία, Βοσκοπούλα τῶν Ἄλπεων, Ἡρωΐς τῶν Ἀκροκεραυνίων, Εὔα, Ἰδιότροπη Ξανθούλα, Κερκυραϊκὴ Χλόη.***—Ἐπίτιμα μέλη: ***Ἀνεμώνη τῆς Κερκύρας, Ἄννα Ι. Χρυσοσπάθη,*** (Ἀθῆναι).—Μέλη: ***Ὡραία Κέρκυρα, Νηνεμία, Ἀτρόμητος Σωφραζέτα, Ἀσπασία Λ. Χειμαριοῦ, κλπ.***

Διεύθυνσις: Δυίδα ***Ὑολάνδαν Ι. Πολίτη, Κέρκυραν.***

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΒΡΑΧΟΣ

Πλησιάζει νὰ ἐξαντληθῇ

Ὀλίγα ἀντίτυπα ποῦ μένουν, πωλοῦνται ἐπὶ τὸ Γραφεῖον μας δρ. 3, καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 3,50.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς *Διαπλάσεως* τοῦ 1915, κόκκινα μὲ χρυσᾶ γράμματα, δι' ὅσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδιά των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ καὶ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχμὰς 1,75.

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιακρίτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 18—24 Μαΐου.

ΑΘΗΝΩΝ: Ἑλένη Χ. Σκηλιοπούλου, Θ. Κ. Χαρκιόπτος, Π. Α. Ψύλλογλου, Χ. Α. Διαπούλης, Π. Ε. Μυλωνᾶς, Ε. Σ. Μαντζαγριωτάκης, Ν. Ν. Βουτέρης, Α. Ι. Παππᾶς, Ἰωάννα Θ. Μπάρκα, Δ. Μαυρῆς, Ποιήτρια Σαπφώ, Γ. Χ. Παπαχρήστου, Χρ. Τσαμάλης, Ἀλέξ. Ο. Μπάουμαν, Α. Χόφφμαν, Χ. Χριστιάνσεν, Ρ. Χριστιάνσεν, Ε. Χάρτμαν, Χ. Τσίτς, Ο. Πέτερ, Γ. Ὄλλασεν, Μ. Ἔρλερ, Φ. Λένμπαχ. Χ. Κνόλλμπεργκ, Π. Ρόζενφελντ, Χ. Βίντερλιχ, Α. Φρίντεμαν, Π. Κέλτερ, Ρ. Βαρτμύλλερ, Ι. Κ. Ἰωαννίδης, Α. Ι. Χριστόπουλος, Ἀθ. Γούλιας, Ἀνζ. Γεώργιεβιτς, Γ. Ἀντωνόπουλος, Ἰουλία Κομνηνοῦ.

ΑΔΗΚΟΝΤΟΥΖΙΟΥ: Α. Σ. Κωνσταντόπουλος

ΑΜΦΙΣΣΗΣ: Α. Δ. Παπαδημητρίου.

ΒΟΛΟΥ: Ι. Ν. Γαντζόπουλος, Δ. Λ. Τάτσιος.

ΕΛΕΥΣΙΝΟΣ: Θ. Δ. Μπάρδης.

ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Ἀχ. Α. Χρήστου, Ροβ. Χρήστου, Γ. Γ. Πατούνης.

ΙΘΑΚΗΣ: Κ. Κοκκίνης, Σπ. Βλησμᾶς.

ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ: Ι. Ν. Λέβης, Κ. Δ. Χαΐμ.

ΚΑΛΑΜΩΝ: Π. Α. Μωκάκος.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Νηνεμία, Δήμητρα Σουέρεφ, Μαρία Χ. Μοτσενίγου, Π. Α. Γρέκ, Ἑλένη Γ. Μουζάκη, Μαρία Γ. Μουζάκη.

ΛΑΥΡΕΙΟΥ: Π. Ν. Δαλαρέτος, Π. Χ. Καφαλέφαλος, Ἄννα Κ. Μανωλιηείδου, Ι. Καραμήτσας, Γ. Χ. Δούκας, Π. Δ. Καναπάκης, Κ. Δ. Σκολίδης, Δ. Τ. Τσόχ'ας, Α. Ν. Μπινάρης, Ν. Φ. Ρουβινέτης, Ἀντωνία Βουτσινᾶ, Αἰκατ. Δ. Γκίνη.

ΛΕΩΝΙΔΙΟΥ: Μικρὸ Σουλιωτόπουλο.

ΑΙΓΟΥΔΙΣΤΗΣ: Φ. Κ. Τζανής, Β. Φ. Μπουρνέλης, Φ. Π. Πατιεζᾶς.

ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ε. Κ. Ζαρόκωστας, Σ. Γ. Ἠλιοῦ, Δ. Χ. Ὀλύμπιος, Εὐαγγ. Ι. Παπαδόπουλος.

ΠΑΡΓΗΣ: Εὐτυχία Ἀχ. Λιβαδᾶ.

ΠΑΤΡΩΝ: Νάρκισσος, Π. Σ. Καράμαλης, Ἀχ. Ι. Πλατυμέσης, Ἰω. Τριανταφύλλης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Κ. Σ. Τσόπορης, Α. Χ. Καραφύλλης, Κατίνα Ε. Κόζη, Θ. Παυλάκης, Μ. Παυλάκης, Λ. Χ. Λουδοβικωΐτης, Α. Σ. Λαγουδάκη, Δ. Γ. Μαμουνᾶς, Δ. Ι. Οἰκονομόπουλος, Ἀναστασία Γ. Μαμουνά, Σ. Γ. Γαμβέτας, Θ. Π. Πάναγος, Δ. Σ. Μπαχλαντζῆς, Ἀντωνία Χ. Κορωναίου, Δ. Γκούμας, Σ. Σταυριανάκος, Δ. Χαλιώτης, Ι. Ν. Παυλάκης, Η. Κ. Λαγομιτζῆς, Ν. Ζ. Ζωγραφίδης, Χ. Σπ. Τσάλας, Σ. Λ. Συμεών, Α. Σ. Τσαρῆς, Δ. Σ. Μπούσκος, Κ. Π. Μελαύχην.

ΠΥΡΓΟΥ: Α. Β. Βαβάλης, Διαβολεμένος Ἁλιεύς, Γεω. Γ. Γιῶτος, Σ. Ι. Σταυρόπουλος.

ΣΥΚΙΑΣ: Β. Σωτηριάδης.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἠλ. Ι. Θεοδωρόπουλος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Γ. Γ. Λάμπρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴ κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τέσσαρες: ΠΟΛΥΒΙΟΣ Ε. ΜΥΛΩΝΑΣ ἐν Ἀθήναις, ΑΛΒΕΡΤΟΣ ΦΡΙΝΤΕΜΑΝ ἐν Ἀθήναις (ὁ ὁποῖος παρακαλεῖται νὰ μᾶς δηλώσῃ τὴν διεύθυνσίν του) ΕΛΕΝΗ Γ. ΜΟΥΖΑΚΗ ἐν Κερκύρᾳ καὶ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ ΣΠ. ΤΣΑΛΑΣ ἐν Πειραιεῖ οἱ ὁποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Ἰουνίου.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3 Ἀθῆναι.